

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 26 Δεκεμβρίου 1955 (Π.Ο.Η.)
Έτος Ι'. Αριθ. 224 — Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεία: Όδός Νίκης 33 — Αθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται υπό Αμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30
Ἑξατορικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΘΕΟΣ - Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - Ο ΧΡΟΝΟΣ

«Χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς Σου Κύριε ὡς ἡμέρα, ἢ ἐχθὲς ἦτις διήλθε» (Πρ. Δαυτδ).

Πόσος σύντομος ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας; Εὐχάριστος ἢ δυσάρεστος, ἄκαρπος ἢ πολύκαρπος, εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς, βυθίζεται ἐκάστη ἡμέρα εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος! Μὲ αὐτὴν λοιπὸν τὴν συντομωτάτην διάρκειαν τοῦ χρόνου συγκρίνει ὁ Προφητὰνὰς Δαυτδ δλόκληρον χιλιετηρίδα, προσδιοριζομένην ὅμως οὐχὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεόν. Τόσον ὑπέρκειται τοῦ χρόνου ὁ Θεός, ὥστε ἡ χρονικὴ στιγμή προσμετρεῖται μὲ ἐκατοντάδας ἀνθρωπίνων ἐτῶν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ σύγκρισις σκοπὸν ἔχουσα νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ κατανοήσῃ ἀμυδρῶς τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐκφράζει τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν· διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὁ Θεός δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸν χρόνον, ἐπειδὴ ὁ χρόνος εἶναι παράγων οὐσιαστικῆς ἀλλοιώσεως, φυσικοῦ μεταβολισμοῦ τῶν πραγμάτων· ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι ἀναλλοίωτος καὶ ἀμετάβλητος. «Χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὑπεράνω λοιπὸν τοῦ χρόνου ὁ Θεός· οὐχὶ ὅμως καὶ ξένος πρὸς τὰ ἐν χρόνῳ γενόμενα. Κατευθύνει τὰ ἐν χρόνῳ γενόμενα κατὰ τρόπον διαφεύγοντα τὴν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν, ἐξυπηρετοῦντα ὅμως τὴν ἀνθρωπίνην σωτηρίαν. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, ὁ χρόνος ἔχει τεραστίαν σημασίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὁφείλει οὖτος νὰ χρησιμοποιεῖ καταλλήλως ὅλας τὰς παρεχόμενας ἐν χρόνῳ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ψυχικὴν του σωτηρίαν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐξῆς «ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν» ἐμπόρευμα πολυτιμον ὁ χρόνος, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἀναντικατάστατον ἐν περιπτώσει ἀπωλείας του. Πῶς δύνασαι νὰ ἀνακαλέσῃς καὶ νὰ ἐπαναφέρῃς τὴν ἡμέραν, ἦτις διήλθε;

Ἐὰν παύσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ «ἐξαγοράζῃ» τὸν καιρὸν, τότε ὁ χρόνος μεταβάλλεται αὐτομάτως εἰς ἀνιαρὸν ἄθροισμα, εἰς κοπιαστικὴν ἀνακύκλησιν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν, εἰς ἄσκοπον περιπέτειαν.

Ἐὰν πρὸς στιγμὴν υποθέσωμεν, ὅτι δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν 200 ἔτη, τί ἐκερδίσωμεν; οὐδέν! ταχύτατα θὰ διανυθῇ ἡ διάρκεια τῶν ἐτῶν αὐτῶν καὶ τὰ τόσον πολλὰ αὐτὰ χρόνια δὲν εἶναι παρὰ μία σταγὼν εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς αἰωνιότητος. Σταγὼν ὅμως περικλείουσα ὑψίστης σπουδαιότητος θησαυρόν· τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν!

Τὸ ἐνδιαφέρον μας λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀντικείμενον τὸν σχηματισμὸν τῆς εὐτελοῦς σταγόνος (τὴν ὕλικήν μόνον ἐπιμήκυνσιν τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μας), ἀλλὰ τὴν ἀπορρόφησιν τῆς σταγόνος αὐτῆς ἀπὸ τὸ ἀνεξάντλητον πέλαγος τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἀς μὴ πέσῃ ἡ στα-

γὼν αὕτη εἰς τὸν βοῦρκον τῆς ἀκολασίας, εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως· ἀλλὰ ἄς πέσῃ εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν εἰς τὴν Μακαριότητα τοῦ Παρδεισοῦ...

Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ξένος πρὸς τὰ ἐν χρόνῳ γενόμενα. Τὰ ἐν χρόνῳ γενόμενα συνθέτουν τὴν γεναιόδαρον προσφορὰν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Ἐν δὲ ἐκ τῶν ἐν χρόνῳ γενομένων, ποῦ συνιστᾷ τὸ θεμέλιον τοῦ Μεγάλου προγράμματος τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, εἶναι ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία, ἡ Γέννησις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός, ποῦ συνετελέσθη πρὸ χιλίων ἑννεακοσίων πενήκοντα ἔξ ἐτῶν, δὲν ἀποτελεῖ μόνον τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἄνθρωπον, ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καὶ ὑπέρτατον σύμβολον τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανικῶν γενεῶν μεταξύ τῶν καὶ τῆς σχέσεώς των πρὸς τὴν αἰωνιότητα,

Πρὸ τῆς Φάτνης τῆς Ἀγίας Βηθλεὲμ ὑπεκλίθησαν μὲ εὐλάβειαν οἱ Ποιμένες, οἱ Μάρτυρες τῆς πίστεως, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Βασίλειοι, οἱ Δαμασκηνοί, ἄνθρωποι ζήσαντες εἰς διαφόρους ἐποχάς, εἰς διαφόρους τόπους, ὁμιλήσαντες διαφόρους διαλέκτους καὶ εὐαρεστήσαντες τὸν Θεὸν κατὰ ποικίλους τρόπους. Καὶ ὅμως τὰ πλήθη αὐτὰ δὲν ὑπεκλίθησαν ὡς ἐπισκέπται Μουσείου καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν τοῦ παρελθόντος· ἀλλ' ὑπεκλίθησαν ὡς μέλη ζῶντα καὶ ἐνεργὰ τοῦ Μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὑπεκλίθησαν οὐχὶ πρὸ τῆς αἰσθητῆς ἐκείνης Φάτνης, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων οὔτε τὴν γεωγραφικὴν τῆς θέσιν δὲν ὑποπτεύθησαν ποτέ, ἀλλ' ὑπεκλίθησαν πρὸ τοῦ πνεύματος ποῦ ἐνσαρκώνει ἡ Φάτνη καὶ τὸ ὅποιον πνεῦμα διερμηνεύουν αἱ λέξεις **Ταπεινοφροσύνη - Ἀπλότης - Ἀγάπη - Σωτηρία**.

Ἡ ὑπόκλισις δὲ αὕτη συνδέει τὰς χριστιανικὰς γενεὰς καὶ μεταξύ των, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Θεόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεὸς εὐρίσκεται ὑπεράνω τοῦ χρόνου, δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ ὑπόκλισις αὕτη ἀναβιβάζει τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί,

Πόσα ἔτη ἔχομεν ζήσει μέχρι τώρα; Πόσα θὰ ζήσωμεν ἐπὶ πλέον; Τὸ πρῶτον τὸ γνωρίζομεν, τὸ δεύτερον τὸ ἀγνωσοῦμεν. Τί θὰ γίνῃ ὅμως, ὅταν ἡ σταγὼν αὕτη θὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν ὑγρὰν ὁροφὴν τοῦ παρόντος Κόσμου διὰ νὰ κυλίσῃ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος.

Ἐσκέφθημεν ποτὲ ὅτι μέσα εἰς τὴν ἀσήμενον αὐτὴν σταγὸνα συνεκλείσθη ἡ αἰωνία, ἡ πέραν τοῦ τάφου εὐτυχία μας; Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἄς μᾶς ἀπασχολήσουν, ὅταν θὰ γονατίσωμεν πρὸ τῆς Φάτνης τῆς Βηθλεὲμ. Ὁ ὑπεράνω τοῦ χρόνου Θεὸς μᾶς προσέφερε τὸ ἐν χρόνῳ ἀνέκ-

φραστον³Θαύμα τῆς Ἑνσάρκου αὐτοῦ Οἰκονομίας.

Διατί;

Διὰ τὴν Σωτηρίαν τῆς Ψυχῆς μας!

Τὸ ἐχρησιμοποίησαμεν μὲ σύνεσιν, τὸ ἐκλείσα-
σφαλῶς μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας, ἢ τὸ κατέ-
στήσαμεν ἀδρανὲς μέσα εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ
κοσμικοῦ καὶ ἀνευ βάθους ἑορτασμοῦ;

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς κοσμοσωτηρίου Ἑορτῆς τῆς
Γεννήσεως τοῦ Σωτήρος ἡμῶν φρονοῦμεν, ὅτι θὰ
θεωρηθῇ ἐπικαιρὸς ἡ μεταφορὰ εἰς τὸ φύλλον, χά-
ριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς», δύο ἐκ τῶν
ψαλλομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λαμπροτέρων ὕμνων
αὐτῆς μελουρηθέντων ὑπὸ τοῦ κρατίστου τῶν
Ἐκκλησιαστικῶν ᾠματογράφων Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ
ποιητοῦ καὶ Ἀγιοπολίτου ἐπιλεγομένου, μετὰ συν-
τόμου ἐρμηνείας αὐτῶν.

Ἰδοὺ ὁ πρῶτος:

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χρι-
στὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χρι-
στὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἀσάτε τῷ
Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ· καὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Ὁλόκληρος ὁ ὕμνος οὗτος, αὐτολεξεῖ μάλιστα, ἐ-
λήφθη ὑπὸ τοῦ ὕμνωδου ἐκ λόγου Γρηγορίου τοῦ
Θεολόγου καὶ Ναζιανζινοῦ εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ
Χριστοῦ πανηγυρίζοντος· ἔχει δὲ τὴν ἀκόλουθον ἐρ-
μηνείαν.

Τὸ ὄνομα Χριστὸς ἐνταῦθα λεγόμενον, ση-
μαίνει τὸ «συναμφότερον» ἥτοι τὸν Θεὸν ὁμοῦ καὶ
ἄνθρωπον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ΣΗΜΕΡΟΝ γεννᾶται
(ἐγεννήθη) ὁ Χριστὸς, δοξολογήσατε—λέγει—
αὐτὸν καὶ οἱ ἀπὸ τῆς γῆς ἄνθρωποι. Ὁ Χριστὸς,
ὡς Θεός, ἔρχεται, ἢ μᾶλλον κατέρχεται, ἐκ τῶν οὐ-
ρανῶν, προὑπαντήθητε αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι· τοῦτο
δὲ ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς· «Τότε
καὶ ἡμεῖς, οἱ ἄνθρωποι, ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις
εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου» (Α΄. Θεσαλ. Δ΄. 7).
Ὁ Χριστὸς—συνεχίζει ὁ ἱερός ὕμνογράφος—ὡς
Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἐφάνη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Λοι-
πὸν καὶ Σεῖς οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν γῆν ἄνθρωποι,
ὑψωθῆτε ἀπὸ τὰ χαμηλὰ καὶ γῆινα φρονήματα,
ὑψωθῆτε πρὸς τὰ Θεῖα καὶ οὐράνια, διὰ τῆς ἐργα-
σίας τῶν Εὐαγγελικῶν ἐντολῶν καὶ τῶν ἀρετῶν.

Πλὴν τόσον ὁ μέγας Θεολόγος Γρηγόριος φασκὸν
καὶ ὁ ἐκ τούτου δανεισθεὶς τοὺς λόγους Ποιητῆς
Θεοῦ Κοσμᾶς, δὲν εἶπον ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεν-
νήθη, καθὼς θὰ ἔπρεπε νὰ εἰπωσιν, εἰς παρελθόν-
τα χρόνον δηλαδὴ, ἀλλ' εἶπον ἀμφότεροι ΧΡΙ-
ΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ, κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν.
Διότι τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐ-
γεννήθη ὁ Χριστὸς, ταύτην ἐπαναφέρει κατ' ἔτος
ὁ ἥλιος διὰ τῆς κυκλοφορίας του· ἠθέλησαν ἐπομέ-
νως οἱ μεγάλοι οὗτοι Ἀγιοί, γράψαντες εἰς ἐνε-
στῶτα χρόνον, ἵνα καταστήσωσι τοὺς ἀκροατὰς τῶν
μᾶλλον θεατὰς παρὰ ἀκροατὰς τῶν γεγονότων.

Ἰδοὺ καὶ ὁ δεύτερος ὕμνος.

«Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδο-
ξον. Οὐρανὸν τὸ σπήλαιον. Θρόνον
χερουβικὸν τὴν Παρθένον. Τὴν Φάτ-
νην ἰχωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρη-
τος Χριστὸς ὁ Θεός, «Ὁν ἀνυμνοῦν-
τες μεγαλύνωμεν».

Τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕμνου τούτου ἔλαβεν ὁ Θεὸς
μελωδὸς ἐξ ἐνὸς λόγου τοῦ ἐν Ἀγίοις μεγάλου Ἱ-
ωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, λέγοντος: «Μυστήριον
ξένον καὶ παράδοξον βλέπω»· ἐξηγῶν δὲ
ποῖον εἶναι τὸ ξένον τοῦτο καὶ παράδοξον μυστή-
ριον λέγει:

Βλέπω ὅτι τὸ γήινον καὶ σκοτεινὸν σπήλαιον
τῆς Βηθλεὲμ, ἐγένεν οὐρανὸς· διότι καθὼς εἰς τὸν
οὐρανὸν περικυκλοῦσι τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ οἱ
Ἄγγελοι, οὕτω καὶ τὸ σπήλαιον τοῦτο περικυκλοῖ
«πλήθος στρατιᾶς Ἀγγέλων αἰνούντων καὶ δοξολο-
γούντων τὸν Θεόν (Λουκ. Β΄. 13).

Βλέπω τὴν Παναγίαν Παρθένον, ὡς θρόνον
χερουβικὸν, βαστάζουσαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις Αὐτῆς
τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν «καθήμενον ἐπὶ τῶν Χερου-
βιμ» ὡς ψάλλει ὁ Προφητάναξ Δαβὶδ. Βλέπω τὴν
μικροτάτην καὶ εὐτελεστάτην Φάτνην, ὅτι ἐγενε τό-
πος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεκλίθη (ἐξηπλώθη, ἐπλαγι-
ασε) κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν
χωρεῖ ὅλος ὁ κόσμος οὐράνιος καὶ ἐπίγειος, δηλα-
δὴ Χριστὸς ὁ Θεός, τὸν Ὅποῖον ἡμεῖς κατὰ χρέος
ἄς ἀνυμνήσωμεν, ἄς δοξάσωμεν καὶ ἄς ὑπερυψώ-
σωμεν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω Θεῶν Ὑμνων καὶ γενικῶς
ἐκ τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ
Χριστοῦ λαμβάνων τὴν ἀφορμὴν εἰς ἐκ τῶν μεγάλων
Διδασκάλων τῆς Ἀγνίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
ἡμῶν, λέγει:

«Ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐγεννήθη ἐν τῇ σπηλαίῳ
καὶ ἐκλανθήμερις λυπούμενος διὰ τὰς ἁμαρτίας καὶ
ἀταξίας ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, ὅπου γίνονται κατ'
αὐτὰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀωδεκαήμερου· διότι κατ'
αὐτὰς οἱ Χριστιανοὶ ἀνακαινίζουσι τὰ ἔργα τοῦ σα-
τανᾶ, διὰ τῶν πονηρῶν πράξεων τῶν καὶ ὅσον ἀπὸ
τὸ ἰδικόν των μέρος ἀνατρέπωσιν οὗτοι τὸν
σκοπὸν τοῦ Κ' τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐνανθρω-
πήσαντος σήμερον. Καὶ ἡμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ μεγα-
λειτέρα κακία ἀπὸ αὐτὴν;»

«Ὁ οἰκίσκος ἔνθα ἡ Παρθένος ἀπεκύησε,
τῆς Ἐκκλησίας τὸν τύπον ἐδέξατο, ὅπου θυ-
σιαστήριον μὲν, ἡ φάτνη· ἐφημερευτῆς δὲ, ὁ
Ἰωσήφ· Κληρικοί, οἱ Μάγοι· Διάκονοι, οἱ ποι-
μένες· Ἱερεῖς, οἱ Ἄγγελοι· Ἀρχιερεὺς, ὁ Κύ-
ριος· Θρόνος ἡ Παρθένος· Κρατῆρες, οἱ μαζοί·
Δίσκος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Δισκοκάλυμμα,
ὁ Πατὴρ ἐπισκιάζων πάντα τῇ οἰκείᾳ δυνάμει».
Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου

Ὑπεόθυνος ὅλης Παναγιώτης Ἰ Βρετάνης

Νικης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθήναι

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ διαχειριζομένη συλλογικῶς τὰ ὑφιστα συμφέροντα τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπευθύνεται κατὰ τὰς Ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τὸ τὴν ἡμετέραν πατρίδα καὶ ξένην κατοικοῦν.

Ἐν Χριστῷ τίμιτοι ἀδελφοί.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Περὶλυποὶ ἀτενίζοντες τὸ παρελθόν, ματαίως ἀναζητοῦμεν κατὰ τὸ παρὸν τὴν Σεβασμίαν καὶ γεραρὰν ἐκείνην μορφήν τοῦ ἀειμνήστου Ἡγέτου μας, παρ' οὗ ἐδεχόμεθα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἀγίας καὶ Θεοπειθεῖς εὐλογίας Του. Ὁ Κύριος ἠθέλησε τὰς κοσμοσωτήριους ἐσθλας τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐπιφανείας καὶ τὴν εἴσοδον τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ τοῦ Κυρίου νὰ τὰς διέλθωμεν μόνοι,

Καίτοι βαθύτατα ὀδυνώμεθα δι' αὐτό, ὑποτασσόμεθα πάντως εἰς τὸ σωστικὸν θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅστις οὕτως ἠθέλησε, πιστεύοντες ἄλλωστε ὅτι ὁ Ἀειμνήστος Ποιμενάρχης μας ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς εὐλογῇ ἀπὸ τὸ Ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον καὶ νοερὸν θυσιαστήριον τῆς Ἁγῶς Ἱερουσαλήμ.

Πιστοὶ διάκονοι καὶ συνεργάται τοῦ Μεταστάντος, καὶ ἀσκοῦντες ἐλέω Θεοῦ καθήκοντα τοποτηρητῶν, ἀπευθυνόμεθα πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς.

Ἐν ἀρχῇ εὐχόμεθα, ὅπως ὁ ἐν Φάτνῃ ἀλόγων ἀνακλιθεὶς διὰ τὴν ἡμετέραν Σωτηρίαν καὶ δημιουργὸς τῶν αἰώνων Κύριος, ἐπιλάμψῃ εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων μας τὴν χάριν Του, χαρίζῃ δὲ εἰς ὅλα τὰ πιστὰ αὐτοῦ τέκνα τὰ πανέντιμα δῶρα τῆς Ἀγάπης Του, τὴν γαλήνην, τὴν πραότητα, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἐλπίδα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ μίαν ἀξιοπρεπὴ κατὰ κόσμον ζωὴν, πρὸ παντὸς ὅμως ἀναφερόμενον καὶ κατεργαζόμενον τὴν ψυχικὴν ἡμῶν Σωτηρίαν.

Ἄς δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου, νὰ ἐμπνεύσῃ ἀγαθὰς βουλὰς εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς γῆς ὥστε νὰ ἀπεργάζωνται τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, εἰς τὸ περιβάλλον τῆς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία ὥς κρίνον ἀνθεῖ.

Τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸν Ἅγιον Ἀμπελῶνα, ὃν ἐφύτευσεν ἡ Δεξιὰ τοῦ Κυρίου, ἅς φωτίσῃ ὥστε νὰ μεταγγίσουν τὴν δρόσον τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς αὐχμώσας ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ κατασταθῶσιν οὗτοι τέκνα φωτός.

Ἡμᾶς δὲ τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν ὥραϊον καὶ σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῶν παραδόσεων καὶ ἐπιζητοῦντας τὴν ἀνάπλασιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας διὰ τῆς δυνάμεως τῆς χριστιαν. πίστεως καὶ τῶν πατρίων, ἅς ἐνισχύσῃ.

Τίμιτοι ἀδελφοί καὶ πατέρες

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀγίων τούτων ἡμερῶν καὶ ἐπόμενοι τῷ ἐθίμῳ τῆς ἀνταλλαγῆς εὐχῶν ἀγάπης καὶ καλωσύνης ἅς διατρανώσωμεν τὴν ἀμετακίνητον πίστιν μας εἰς τὸν διεξαγόμενον ἀγῶνα· ἅς διαθέσωμεν χάριν αὐτοῦ τὰ πολυτιμότερα κεφάλαια, ἥτοι αὐστηρὰν πειθαρχίαν, ἀμοιβαίαν ἀγάπην, ἀρραγὴ ἐνότητα, ἀγωνιστικὸν ζῆλον· καὶ ἅς διαβεβαιώσωμεν τοὺς ἀντιπάλους μας τὰ σμήνη τῶν ἐπικινδύνων ἀκρίδων, ποὺ καταστρέφουν τὸν θεοφύτευτον ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, ὅτι εἴμεθα παρόντες καὶ ἀγωνιζόμενοι.

Εὐγνωμόνως στρέφομεν τὴν σκέψιν μας πρὸς ὅλους τοὺς φίλους τῆς κινήσεώς μας· στοργικώτερον δὲ εἰς τὸν εὐγενὴ καὶ ἀκαταπόνητον συμπαραστάτην ἐντιμότητον κ. Παντελεῖ Ροζάκη ἐργαζόμενον μὲ παραδειγματικὴν αὐταπάρνησιν διὰ τὴν δικαίωσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Εἰς τὰ Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ καὶ τῶν Κυρίων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια, εὐχόμεθα πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἀντίδοσιν τῆς Χάριτος Αὐτοῦ διὰ τὰς εὐγενεῖς καὶ φιλοτίμους ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος προσπάθειας των.

Ἐν τέλει ἐκφράζομεν τὴν διάθετον εὐχήν, πυρακτωμένην ἀπὸ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅπως τὸ ἐπόμενον ἔτος τὰς εὐχετηρίους προσρήσεις πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἀπευθύνῃ Ἀρχιερεὺς ἅγιος διάδοχος καὶ συνεχιστὴς τοῦ ἔργου τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας.

Καὶ ὁ Κύριος δὲν θὰ παρίδῃ τὴν δέησιν ἡμῶν.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιμανδρίτης Ἀκάκιος Παππᾶς

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Πρὸς τοὺς Πανοσιολογιωτάτους καὶ Αἰδεσιμωτάτους Πνευματικοὺς καὶ τὸν λαὸν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παρά ταῦτα ὅμως παρατηρεῖται δυστυχῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν τελεία ἀποστασία τῶν τέκνων ἀπὸ τῶν Γονέων αὐτῶν. Οὐδεμία ὑπακοὴ τούτων πρὸς αὐτούς, ἀλλ' ἄκρα ἀσέβεια καὶ ἀνυπακοὴ τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων πρὸς τοὺς Πατέρας καὶ τὰς Μητέρας. Φιλίες, ξενύχτια, διασκεδάσεις, ἔρωτες ἀμφοτέρων τῶν φύλων, γάμοι ἄνευ τῆς γνώμης καὶ συγκαταθέσεως τῶν Γονέων, καὶ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς πατρικῆς ἐστίας, ὥσπερ τὸν ἄσωτον υἱὸν τῆς Εὐαγγελικῆς Παραβολῆς.

Ταῦτα πάντα ὅμως προέρχονται κατὰ τὸ

πλεῖστον ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας τῶν Γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ περὶ τὴν ἀνατροφήν αὐτῶν· διότι οὗτοι φροντίζουν μόνον πῶς νὰ μορφώσωσι κατὰ κόσμον τὰ τέκνα αὐτῶν ἀποστέλλοντες αὐτὰ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς Σχολὰς ἡμερησίας καὶ νυκτερινὰς, εἰς Γυμνάσια, εἰς Ἐμπορικὰς καὶ λοιπὰς Σχολὰς, Πολυτεχνεῖα, Πανεπιστήμια καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀκόμη πρὸς τελειοποίησιν, χωρὶς νὰ ἔχωσι τὴν ἐλαχίστην κᾶν φροντίδα καὶ παρακολούθησιν διὰ τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν καὶ τὸν πνευματικὸν καταρτισμὸν αὐτῶν.

Καὶ ἐνῶ τοσοῦτον ἐνδιαφέρονται καὶ φροντίζουν οἱ γονεῖς διὰ τὴν κατὰ κόσμον μόρφωσιν τῶν τέκνων αὐτῶν, οὐδόλως ἢ ὀλίγον ἐνδιαφέρονται ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς κατάρτισεως τούτων. Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε ἐκ μικρᾶς ἡλικίας νὰ συνοδεύωσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, νὰ στέλλωσι ταῦτα τακτικώτατα εἰς τοὺς Πνευματικοὺς ἵνα συνειθίζωσιν εἰς τὴν ἐξομολόγησιν. Νὰ νηστεύωσι ταῦτα τὰς Τετάρτας, Παρασκευὰς καὶ τὰς διωρισμένας ὑπὸ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἱερὰς Νηστείας, χωρὶς νὰ φοβῶνται τὰς ὑποβολὰς τοῦ σατανᾶ ὑποβάλλοντος τὰς πονηρὰς ὑποβολὰς του, ὅτι ἐκ τῆς νηστείας δυνατόν νὰ ἀδυνατίσωσι τὰ τέκνα τῶν κλπ.

Καὶ ἐφ' ὅσον τὰ τέκνα λαμβάνουσι τοιαύτην πνευματικὴν ἀνατροφήν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν αὐτῶν, φθάνοντα αὐτὰ εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν (τὴν λεγομένην τρελλὴν ἡλικίαν) εὐρίσκονται μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ καὶ ὑποπίπτουσιν εἰς παραλυσίας· παραλαμβάνουσα δὲ ταῦτα ἡ ἀνδρική ἡλικία, καθιστᾷ ἄθρησκα, ἄπιστα καὶ ἐλαυνόμενα ὑπὸ τῆς ἐξελίξεως καὶ τοῦ κοσμοπολιτικοῦ πνεύματος τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ὕλικης ψευδοπροόδου, τῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων καὶ πάσης ἀκαθαρσίας καὶ ἁμαρτίας.

Καὶ ὅταν μία οἰκογένεια, μία πόλις, ἕν κράτος, ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τοιαῦτα μέλη, ἀπὸ τοιούτους ἀθέους καὶ ἀθρησκούς πολίτας, τότε ἔρχεται ἐπ' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ τιμωρὸς καὶ ἐκδικητής, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμός, ὥσπερ ἐπὶ τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων ἡ ἐξ οὐρανοῦ κατελθοῦσα πυρκαϊά, ὥσπερ ἐπὶ τῶν Ἰονίων Νήσων, τοῦ Βόλου καὶ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος οἱ καταστρεπτικοὶ σεισμοί, καὶ αἱ μεγάλαι πλημμυραὶ κατὰ τόπους μεγάλας προξενήσασαι ζημίας εἰς χρῆμα καὶ εἰς ἀνθρώπινα θύματα.

Δὲν προέρχονται ταῦτα ἀπὸ τὸν ἐγκέλαδον, ἢ ἀπὸ τὰ μέταλλα τῆς γῆς, ὥς λέγουσι ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ μωρὰ καὶ ἄπιστα λέγουσιν οἱ ἀνόητοι, ἀλλὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ὥς λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Προφήτης Δαυὶδ «ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὄρεων καὶ καπνίζονται». Ὡστε ὁ Θεὸς ἐξουσιάζει καὶ προστάζει τὰ μέταλλα καὶ τὰ στοιχεῖα καὶ γίνονται οἱ

σεισμοὶ καὶ οἱ τυφῶνες, καὶ αἱ πλημμυραὶ, καὶ αἱ καταστροφαὶ ὅπου θέλει καὶ ὅσον θέλει ὁ Θεὸς καὶ ἀναλόγως τοῦ βάρους τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

*Ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ*

«Χριστοῦ Γέννησις, ἡ μὲν οἰκεῖα καὶ πρώτη καὶ ἰδία αὐτοῦ τῆς θεότητος, σιωπῇ τιμάσθω· μᾶλλον δὲ καὶ ταῖς ἐννοαῖς ἡμῶν μὴ ζητεῖν ἐκεῖνα μὴδὲ πολυπραγμονεῖν ἐπιτάξωμεν. Ὁποῦ γὰρ οὐ χρόνος, οὐκ αἰὼν ἐμεσίτευσεν, οὐ τρόπος ἐπινενόηται, οὐ θεατὴς παρῆν, οὐχ ὁ διηγούμενός ἐστι. πῶς φαντασθῇ ὁ νοῦς; Πῶς δὲ ὑπηρετήσῃ ταῖς διανοαῖς ἡ γλῶσσα; Ἀλλὰ Πατὴρ ἦν, καὶ Ὑἱὸς ἐγεννήθη. Μὴ εἴπῃς, πότε; ἀλλὰ παράδραμε τὸ ἐρώτημα. Μὴ ἐπιζητήσης πῶς; ἀδύνατος γὰρ ἡ ἀπόκρισις. Τὸ μὲν γὰρ πότε, χρονικόν· τὸ δὲ πῶς, ὄλισθον ἐμποιεῖ πρὸς τοὺς σωματικούς τῆς γενήσεως τρόπους..

Θεὸς ἐπὶ γῆς, Θεὸς ἐν ἀνθρώποις, οὐ διὰ πυρὸς καὶ σάλπιγγος καὶ ὄρους καπνιζομένου, ἢ γνόφου καὶ θυέλλης ἐκδειματούσης τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων νομοθετῶν, ἀλλὰ διὰ σώματος ἡμέρους καὶ προσηνῶς τοῖς ὁμογενέσι διαλεγόμενος. Θεὸς ἐν σαρκί· οὐκ ἐκ διαλειμάτων ἐνεργῶν ὡς ἐν τοῖς Προφήταις, ἀλλὰ συμφυῖ ἐαυτῷ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡνωμένην κατακτησάμενος, καὶ διὰ τῆς συγγενοῦς ἡμῶν σαρκὸς αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἐπανάγων πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα. . . . Κατὰ τοῦτο διὸ καὶ ὁ Θεὸς Λόγος οὔτε ἐκινήθη ἐξ ἑαυτοῦ, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν· οὔτε τροπὴν ὑπέμεινε, καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο· οὔτε ὁ οὐρανὸς ἔρημος ἦν τοῦ συνέχοντος, καὶ ἡ γῆ ἐν τοῖς ἰδίῳ κόλποις τὸν οὐράνιον ὑπεδέχετο..

Μάνθανε, ὅτι Θεὸς ἐν σαρκί, ἐπειδὴ ἔδει τὴν καταραθεῖσαν σάρκα ταύτην ἀγιασθῆναι, τὴν ἀσθενοῦσαν ἐνδυναμωθῆναι, τὴν ἀλλοτριωθεῖσαν Θεοῦ, ταύτην οἰκειωθῆναι αὐτῷ, τὴν ἐκπεσοῦσαν τοῦ Παραδείσου, ταύτην εἰς οὐρανοὺς ἀναχθῆναι. Καὶ τί τὸ ἐργαστήριον τῆς οικονομίας ταύτης; *Παρθένου ἀγίας σῶμα*. Τίνες δὲ ἀρχαὶ τῆς γενήσεως; *Πνεῦμα ἅγιον*, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάζουσα. Μᾶλλον δὲ αὐτῶν ἄκουε τῶν τοῦ Εὐαγγελίου ρημάτων «Μνηστευθεὶς γὰρ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοῦς, εὗρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου» (Ματθ. Α'. 18).

Καὶ Παρθένος καὶ μεμνηστευμένη ἀνδρὶ, ἐπιτηδεῖα πρὸς τὴν τῆς οικονομίας διακονίαν ἐκρίθη, ἵνα καὶ ἡ παρθενία τιμηθῇ, καὶ ὁ γάμος μὴ φαυλισθῇ. *Ἡ Παρθενία μὲν γὰρ ὡς ἐπιτηδεῖα πρὸς ἀγιασμὸν ἐξελέγη* διὰ δὲ τῆς μνηστείας αἱ ἀρχαὶ τοῦ γάμου συμπαραελήφθησαν... Ἐῖρηται δὲ τῶν παλαιῶν που καὶ ἕτερος λόγος,

ὅτι ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν τὸν ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου τὴν παρθενίαν τῆς Μαρίας, ἢ τοῦ Ἰωσήφ ἐπενοήθη μνηστεία· οἶονε γὰρ μετεωρισμός τῷ πονηρῷ τὸ σχῆμα τῆς μνηστείας περὶ τὴν Παρθένον ἐπενοήθη πάλαι ἐπιτηροῦντι τὰς Παρθένας, ἅφ' οὗ ἤκουσε τοῦ Προφήτου λέγοντος «Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καὶ τέξεται υἱόν». Ἀπεβουκολήθη οὖν διὰ τῆς μνηστείας ὁ ἐπίβουλος τῆς παρθενίας...

Αὐτὸς ὁ Κύριος ἔδωκε σημεῖον· σημεῖον δὲ παράδοξόν τι καὶ τεραστικόν, καὶ παρὰ πολὺ τῆς κοινῆς παρηλλαγμένον φύσεως. *Ἡ αὐτὴ γυνὴ καὶ Παρθένος καὶ Μήτηρ*, καὶ ἐν τῷ ἁγίασμῳ τῆς παρθενίας μένουσα, καὶ τὴν τῆς τεκνογονίας εὐλογίαν κληρονομοῦσα... Δηλοῖ δὲ καὶ ἡ κατὰ τὸν Ζαχαρίαν ἱστορία, ὅτι μέχρι παντός Παρθένος ἡ Μαρία. Λόγος γὰρ τις ἐστί, καὶ οὗτος ἐκ παραδόσεως εἰς ἡμᾶς ἀφιγμένος, ὅτι ὁ *Ζαχαρίας ἐν τῇ τῶν παρθένων χώρα τὴν Μαριάμ κατατάξας* μετὰ τὴν τοῦ Κυρίου κήσιν, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατεφονεύθη μεταξὺ τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου, ἐγκληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς διὰ τούτου κατασκευάζων τὸ παράδοξον ἐκεῖνο καὶ πολυῦμνητον σημεῖον: *Παρθένον γεννήσασαν καὶ τὴν παρθένην μὴ διαφθείρασαν...*

Ἔθνος Περσικὸν οἱ Μάγοι, μαντείας καὶ ἐπασιδίας καὶ φυσικαῖς τισιν ἀντιπαθείαις προσέχοντες, καὶ περὶ τὴν τήρησιν τῶν μεταρσίων ἐσχολακότες., Μάγοι, τὸ ἀπηλλοτριωμένων τοῦ Θεοῦ καὶ ξένον τῶν διαθηκῶν ἔθνος, τῆς προσκυνήσεως ἡξιώθησαν· διότι *αἱ παρὰ τῶν ἐχθρῶν μαρτυρίαι ἀξιοπιστότεροί εἰσιν*. Εἰ γὰρ Ἰουδαῖοι προσεκύνησαν πρῶτοι, ἐνομισθησαν ἂν τὴν ἑαυτῶν σεμνύνειν συγγένειαν· νῦν δὲ οἱ μὴδὲν προσήκοντες ὡς τῷ Θεῷ προσκυνοῦσιν, ἵν' οἱ οἰκεῖοι κατακριθῶσι τοῦτον σταυρῶσαντες, ὃν οἱ ἁλλόφυλοι προσεκύνησαν... Ἀκολουθοῦντες οἱ Μάγοι τῇ προφητείᾳ τοῦ Βαλαάμ, ὡς μὲν Βασιλεῖ, τὸν χρυσόν, ὡς δὲ τεθνηξομένῳ τὴν σμύρναν προσήνεγκαν, ὡς Θεῷ δὲ τὸν λίβανον...

Δεξιόμεθα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ταύτην τὴν μεγάλην χαρὰν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν· ταύτην γὰρ εὐαγγελίζονται τὴν χαρὰν τοῖς ποιμέσιν οἱ Ἄγγελοι. Μετὰ Μάγων προσκυνήσωμεν, μετὰ Ποιμένων δοξάσωμεν, μετὰ Ἀγγέλων χορεῦσωμεν. *Ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος*. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, οὐκ ἐν μορφῇ Θεοῦ, ἵνα μὴ διαπτοῇ τὸ ἀσθενεῖν· ἀλλ' ἐν μορφῇ δούλου, ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸ δουλωθέν. *Κοινὴ ἐορτὴ πάσης τῆς κτίσεως*· αὕτη δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὰ ὑπερκόσμια. Τοὺς Ἀρχαγγέλους πέμπει πρὸς τὸν Ζαχαρίαν, καὶ πρὸς τὴν Μαρίαν, καὶ χοροὺς Ἀγγέλων ἱστησι τοὺς λέγοντας: *Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ*, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Ἀστέρες διατρέχουσιν ἐξ οὐρανοῦ. Μάγοι κινοῦνται ἐκ τῶν ἔθνων. Γῆ ὑποδέχεται ἐν σπηλαίῳ. Οὐδεὶς ἀσυντελής, οὐδεὶς ἀχάριστος.

Φθεγγόμεθα τινα καὶ ἡμεῖς φωνὴν ἁγαλ-

λιάσεως. *Σήμερον* ἐλύθη ἡ καταδικὴ τοῦ Ἀδάμ. Οὐκέτι «γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ» ἀλλὰ τῷ οὐρανῷ συναφθεῖς, πρὸς οὐρανὸν ἀναληφθήσῃ. Οὐκέτι «ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα». Μακαρία γὰρ ἡ ὠδίνασα τὸν Ἑμμανουήλ, καὶ μαστοὶ οἱ ἐκθρέψαντες. *Ὅτι Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ ὧμου αὐτοῦ...*

Ὡ βᾶθος ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας Θεοῦ! Δι' ὑπερβολὴν δωρεῶν ἀπιστοῦμεν τῷ εὐεργετῇ. Ὡ τῆς ἀτόπου ταύτης καὶ πονηρᾶς ἀγνωμοσύνης! Μάγοι προσκυνοῦσι, καὶ Χριστιανοὶ συζητοῦσι, πῶς ἐν σαρκὶ Θεός, καὶ ποταπῇ σαρκί... Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἡ ΑΓΙΑ ΒΗΘΛΕΕΜ

1ον Μέρος

Σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ἐορτάζει τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰ ἅγια καὶ κοσμοσωτήρια Γενέθλια τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν διαφόρων χριστιανικῶν λαῶν εἶναι κατὰ μέστοι πιστῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν θέλουν νὰ τιμήσουν τὸν ἐκ τῆς Παρθένου γεννηθέντα Χριστὸν τὸν Θεόν. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος, εἰς οἷον δὴποτε χριστιανικὸν δόγμα καὶ ἂν ἀνήκῃ, ὃ ὁποῖος νὰ μὴ δραματίζεται καὶ νὰ μὴ ἐπιθυμῇ νὰ εὐρίσκητο τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀναρχὸς Πατὴρ ἐξελέξατο, ἵνα καταστῇ ἡ Πατρίς τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ, τὴν Βηθλεέμ. Βηθλεέμ! Ἴδου ἀληθῶς μία πόλις πλήρης θρύλων καὶ συγκινήσεων, εὐλαβείας καὶ μυστηρίου! Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἱστοριογραφίας πάντες γνωρίζουν αὐτήν. Ἰδωμεν ὅμως καὶ εἰπωμέν τινα γενικώτερον περὶ αὐτῆς, ἵνα καὶ οἱ μὴ ἐπισκεφθέντες αὐτήν, σχῶσιν ἰδέαν τινα, περὶ αὐτῆς.

Ἡ πρώτη Θεανθρωποδόχος αὕτη πόλις Βηθλεέμ, κεῖται ἐπὶ δύο λόφων πρὸς Νότον τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀπέχουσα ταύτης 17 χιλιόμετρα. Καὶ ἀραβιστὶ μὲν καλεῖται Μπέτ-Λάχεμ, μεθερμηνευμένη Οἶκος κρέατος, ἐβραϊστὶ δὲ, Οἶκος ἄρτου. Διαδραματίζουσα σπουδαιότατον ρόλον ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ καὶ τῇ Χριστιανικῇ ἱστορίᾳ, ἀνεφάνη πατρίς καὶ γενέτειρα διασῆμων ἀνδρῶν, οἶον, τοῦ Προφητᾶνακτος Δαυὶδ, τοῦ Ροβοὰμ κ. ἄ., ἰδίᾳ δὲ ὡς ἡ πρώτη ἐνδοξὸς κοιτίς τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Προφήτης Μιχαίας ἀναφωνεῖ. *«Καὶ σὺ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ μοι ἐξελεύσεται Ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ.»*

Ἐφ' ᾧ καὶ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς αὐτὰ μεταβαίνουσιν ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες καὶ πλούσιοι καὶ πένητες διὰ νὰ κάμψωσι γόνυ εὐλαβείας πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Σπηλαίου, ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ Ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἱερὰ αὕτη πόλις, ὑπέστη τὸν ἀδήριτον τῆς ἀκμῆς καὶ παρακμῆς νόμον.

Οἱ διάφοροι τοῦ Βυζαντίου αυτοκράτορες ποικιλοτρόπως ἐκαλλώπισαν αὐτήν διὰ μεγαλοπρεπῶν

καὶ ὠραιότατων οἰκοδομῶν. Ὁ δὲ φιλόκαλος Ἰουστινιανὸς ἀνενέωσε τὰ τεῖχη αὐτῆς, τὰ ὅποια εἶχεν ἀνεγείρει ὁ διάδοχος τοῦ Δαυΐδ, Ροβοάμ. Τῷ 1099 οἱ Σαρακηνοὶ καὶ ἀργότερον οἱ Σταυροφόροι κατέστρεψαν αὐτὴν καὶ ἐλεηλάτησαν, ὁλοκληρωθείσης τῆς καταστροφῆς τῷ 1489 ὅτε οἱ Βεδουῖνοι μετέβαλον αὐτὴν εἰς ἐρείπια. Μόλις δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19 αἰῶνος ἐπανερχεται εἰς μᾶλλον εὐδαίμονον κατάστασιν, ἔκτοτε βελτιουμένη βαθμυδόν. Ἐν αὐτῇ σήμερον ἀκμάζει σοβαρὰ βιομηχανία ἀγιοπολιτικῶν ἀντικειμένων ἐκ σιδερίου (φίλιδισι), εἰκόνων, σταυρῶν, κομβολογίων, κ. ἄ. θαυματούμενων ὑπὸ πάντων διὰ τὴν τελειότητα καὶ τὴν ὠραιότητά των, καὶ τὰ ὅποια κατασκευάζουν οἱ ἀπαράμυλλοι Βηθλεεμίται τεχνίται.

Ἡ περίφημος, θαυμασία καὶ ἱστορικὴ Ἐκκλησία, εἶναι Σταυροειδὴς Βασιλικὴ καὶ ἰδρυθῆναι τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἁγίου Σπηλαίου, κειμένου ἀνατολικῶς τῆς πόλεως, ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐλένης, περικοσμηθεῖσα μὲν πλουσίως τῷ 330 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μ. Κωνσταντίνου, βελτιωθείσα δὲ καὶ πλουτισθεῖσα ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ (527 - 565.) Ἡ ἀπαράμυλλος συμμετρία τοῦ νάρθηκος, προνάου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁλοκληροῦται ὑπὸ τῶν 46 κολοσσιαίων μονολίθων κιόνων, κειμένων εἰς διπλοῦς στίχους, κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, πρὸς νότον τῶν ὁποίων ὑψοῦται εἰς σχῆμα ὀκτάγωνον ἀρχαιότατον βαπτιστήριον. Τὰς διαφόρους ἐκ τοῦ χρόνου φθορὰς ἐπεσκεύασεν ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ Κομνηνὸς (1169) ἐκόσμησε δὲ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ναοῦ διὰ χρυσῶν ψηφιδωτῶν, σκεπάσας ἅμα ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν διὰ μολυβδοσκεπῆς. Ἀριστα διατηροῦνται καὶ καθορῶνται μέχρι σήμερον ἄνωθεν τῶν ἐν λόγῳ κιόνων εἰκόνες ἐκ πολυτίμων μωσαϊκῶν τῶν χρόνων ἐκείνων. Εὐτυχῶς ὅτι τὸ ἀρχικὸν σχῆμα καὶ αἱ διαστάσεις τῆς παρήμεναι ἀπαρτίβλαπτοι. Ἀργότερον ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἀνεκαίνισε τὴν μολυβδοσκεπὴ ὁροφὴν, ἔκτοτε δὲ καὶ ἕως τῆς σήμερον οἱ κατὰ καιροὺς Ἑλληνες Πατριάρχαι, παρὰ τὰς ἀντιξοότητας τῶν περιστάσεων δὲν παραλείπουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιδιορθώσῃ, καὶ προφυλάσσῃ τὸν περιφανέστατον τοῦτον Ἱερὸν Ναὸν τῆς τοῦ Κυρίου Γεννήσεως. Τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Ναοῦ ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἐκτὸς μικρῶν τινῶν ἀλταρίων, ἀνηκόντων εἰς τοὺς Ἀρμενίους, Κόπτας Ἰακωβίτας καὶ Λατίνους.

Τὸ ἅγιον Σπήλαιον ἐκτεινόμενον ἐκ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολὰς ἔχει σχῆμα ἐπιμήκους ὁρθογωνίου, μήκους 12 μ. καὶ 40, πλάτους 3 μ. καὶ 90 καὶ ὕψους 3 μέτρων. Τὸ πρῶτον, περιελήφθη ἐντὸς τῆς ἄνωθεν αὐτοῦ μεγάλης βασιλικῆς ὑπὸ τῆς μακαρίας ἁγίας Ἐλένης. Κατερχόμεθα εἰς αὐτὸ διὰ δύο κλιμάκων, Β. καὶ Ν. Τὸ ἔδαφος εἶναι μαρμαρόστρωτον, οἱ δὲ τοῖχοι κοσμοῦνται δι' ὁρθομαρμαρώσεως. Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος αὐτοῦ ἐντὸς κοιλώματος, εὐρίσκεται εἰδικῶς ὁ τόπος τῆς Γεννήσεως. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτοῦ μικρὸν κυκλωτέρως κοίλωμα, ἔστευμένον δι' ἀργυροῦ ἀστέρους μετ' ἀναλόγου ἐπιγραφῆς, «Ἐνταῦθα ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, ἐγεννήθη ὁ Χριστός.»

Τοῦτο ἐκόσμησε πραγματικῶς βασιλοπρεπῶς ἡ Ἁγία Ἐλένη, ἐν συνεχείᾳ δὲ ὡς προεγράψαμεν, οἱ

αὐτοκράτορες Ἰουστινιανός, Μανουὴλ Κομνηνός καὶ ἄλλοι. Πλησίον τοῦ τόπου τῆς Γεννήσεως εἶναι καὶ ἡ Ἁγία Φάτνη. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα κοσμοῦνται διὰ βαρυτίμων καὶ χρυσῶν κοσμημάτων, εἰκόνων, λυχνιῶν κ. ἄ. Ὁ τόπος τῆς Γεννήσεως ἀνήκει ἡμῖν τοῖς Ὁρθοδόξοις. Ἡ δὲ ἁγία Φάτνη τοῖς Λατίνοις. Ἀλλὰ συνάμα καὶ ἡμεῖς ἐπιτελοῦμεν ἱεροτελεστίας ἐν αὐτῇ. Καθ' ἐκάστην τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία ἐν τῷ ἁγ. Σπηλαίῳ, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα ἐτελεσιουργήθη τὸ μέγα καὶ ὑπερφυῆς τῆς Θείας Οἰκονομίας Μυστήριον. Ἰδιάζουσα ὅμως εἶναι καὶ ἡ τελουμένη Ἀκολουθία τῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστογεννῶν ἐν Βηθλεέμ.

ΒΑΣ. ΣΠΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

«Αὐτὸς πονηρὸς ἐκ τῶν λόγων σου κρινώ σε»

Τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Κυρίου ἐνεθυμήθημεν ἀναγνώσαντες σχόλιον εἰς τὸ θερησκευτικὸν περιοδικὸν «Κήρυξ Ἐκκλησίας Ὁρθοδόξων» (Νοέμβριος 1955), ἀναφερόμενον εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον Νασιλίην. Τὸ σχόλιον αὐτό, ἀνεξαγέρτως τῆς ἀθλίης κενότητος τοῦ ἀπὸ ἀπώρευς οὐσίας, συνθέντε διὰ τῆς διαλέκτου ρυπαροῦ ῥήματι ἀ συναντώμενον μόνον εἰς καταγῶγια καὶ εἰς κάτω τοῦ πεζοδρομίου ἐπίπεδα.

Δὲν γνωρίζει ὁ εὐλογημένος συντάκτης, ὅτι αὐτὰ μελετῶνται, ὅχι μόνον ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐπιδικᾷ νὰ ἀποτυφλώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ξένους, οἱ ὁποῖοι θὰ κινήσουν οἰκτρῶς κεφαλὴν καὶ ὤμους διὰ τὴν κατάπτωσιν τοιούτων περιοδικῶν, ἐπαναλαμβάνων μοιραίως «ἐκ σ τ μ α τ ο ς κ ὀ ρ α κ ο ς κ ρ ᾶ ἔ ξ ε λ ε ὕ σ ε τ α ι» ἢ ἐπὶ τὸ λαϊκώτερον, «δ. τι ἔχει τὸ μπαλάκινο πουλάει»;

Ἡμέραι ἀγάπης

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡμέρα ἀγάπης. Ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Πρέπει λοιπὸν τὸ ἰδανικὸν αὐτὸ νὰ τὸ ζήσωμεν ἐντονώτερον τὰς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας. Οὕτως ὁ ἑορτασμός τῶν Χριστογεννῶν, ἃς μὴ λάβῃ τὴν μορφήν ἐνὸς πολυδαπάνου κοσμικοῦ γεγονότος, ἀλλὰ μιᾶς καταγνητικῆς ἀνατάσεως τῆς ψυχῆς μας, μιᾶς εὐλαβοῦς καὶ εὐγνώμονος λατρείας τοῦ εὐεργέτου καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ. Ἀπέναντι ἐπίσης τῶν ἀδελφῶν μας ἃς μᾶς ὁδηγήσῃ ἡ Ἀγάπη. Συγγνώμη, ἐπεισέναι, διαλλαγή, ἐλεημοσύνη, φιληθροσύνη, ἃς εἶναι αἱ ἐκδηλώσεις μας πρὸς τὸν πλησίον!

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνακλιν Πανᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μεροπούριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐν τῶν Γραφείων

ΑΝΑΒΑΛΛΟΝΤΑΙ

Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἀναβάλλονται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς «Φωνῆς», ἡ συνέχεια τοῦ βιογραφικοῦ σημειώματος «ὁ Ἡγέτης τῶν Γ.Ο.Χ.», καὶ ἄρθρον—ἀπάντησις τοῦ Ἀρχιτ. κ. Χρυσόστο. Νασιλίην πρὸς τὸν κ. Εὐάγ. Τόμπρον.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Παλαιοημερολογιτῶν), ὅπως καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ἐξέδωκαν καὶ ἐφέτος ἡμεροδείκτας τοίχου καὶ τσέπης, κατὰ τὰ Παλαιὸν Ἐκκλησιαστικόν, καὶ κατὰ τὸ Νέον Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ περιέχοντας ὕλην ὁρθοκεντρικὴν σπουδαιότητα καὶ ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχείᾳ εἶδος Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Κατηχήσεως, ἐνεκα τοῦτου δὲ ὄντας χρησιμωτάτους εἰς πάντα Ὁρθόδοξον Χριστιανόν.

Ἡ σύνταξις τῶν ἐν λόγῳ ἡμεροδεικτῶν ἐγένετο ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει—ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ ὁποίου ἐναπόκεινται ἀνεκτίμητοι πνευματικοὶ θησαυροί, ὁπόθεν συνεκέντρωσε τὴν ὕλην δ συντάκτης αὐτῶν—ἐξετυπώθησαν δὲ εἰς περιορισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅθεν ἄς σπεύσωσιν ἵνα προμηθευθῶσιν ἐκ τῶν Γραφείων ἡμῶν (ὁδὸς Νίκης ἀριθμ. 33) τὴν ποσότητα διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρονται, διὰ τὸ μὴ στερεθῶσιν ἐνὸς τοιούτου δυσαισθητοῦ πράγματος. Ἡ τιμὴ τῶν ἡμεροδεικτῶν ὁρίσθη διὰ μὲν τοὺς τοῦ τοίχου δραχμαὶς 6· διὰ δὲ τοὺς τῆς τσέπης δραχμαὶς 2.

Πᾶσα παραγγελία δεόν νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύμου.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ.

Εὐχαὶ τοῦ περιοδικοῦ

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ Προσωπικὸν τοῦ Περιοδικοῦ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχεται πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀγαγόντας αὐτῆς καὶ τοὺς τιμίους ἀγωνιστάς τοῦ ὧραίον Ἀγῶνος τῆς ὁρθοδοξίας εὐλογημένον τὸ νέον ἔτος 1956.

Συνδρομαὶ καὶ ὀφειλάι

Παρακαλοῦμεν τὰς Διοικήσεις τῶν Παραρτημάτων καὶ τοὺς συνδρομητάς, ὅπως σπεύσωσιν καὶ ἐξοφλήσωσιν τὰς πρὸς τὸ Περιοδικὸν ὀφειλάς των. Οἱ μοναδικοί πόροι τοῦ περιοδικοῦ εἶναι αἱ συνδρομαὶ καὶ τὰ προῖόν τῆς πωλήσεως τῶν φύλλων. Πᾶσα καθυστέρησις παραβλάπτει καὶ ζημιοῖ.

Ἀξιομίμητον παράδειγμα

Ἄγνωστος Δεσποινὴς ἐκκλησιαζομένη εἰς τὸν ἡμέτερον Ἱερὸν Ναὸν τῶν «Τριῶν Ἀγίων Παρθένων» ἐπέδωκεν, ἐν ὧρᾳ ἐκκλησιασμοῦ, εἰς τὸν ἐφημέριον αὐτοῦ φάκελλον περιέχοντα πεντακοσίας δραχμαὶς καὶ τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν:

«Παρακαλῶ ὅπως τὸ ποσὸν αὐτὸ τῶν 500 δραχμῶν δοθῇ εἰς τοὺς πλέον ἀπόρους κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας. Ἀνώνυμος ἐραζομένη».

Πόσοι μυστικοὶ ἐργάται ὑπάρχουσιν [εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου! Θὰ γνωθῶσιν ὅμως πάντες οὗτοι ἐν τῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ τῆς ἀπονομῆς τῶν μισθῶν καὶ τῶν στεφάνων παρὰ τοῦ Δεσπότην Χριστοῦ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τακτικῆς Γενικῆς Συνελεύσεως

Ἡ ὁρισθεῖσα διὰ τὴν 16)29 Ἰανουαρίου 1956 συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 36 τοῦ Καταστατικοῦ Τακτικῆς Γενικῆς Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Πανελληνίου Ὁρθοκεντρικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας τῶν Γνησίων Ὁρθ. Χριστιανῶν εἰς τὰ Γραφεῖα Νίκης 33, λόγω ἀνεπαρκείας τοῦ χώρου τῶν Γραφείων ἀναβάλλεται, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διὰ τὴν 23 Ἰανουαρίου Π.Η. 5 Φεβρουαρίου 1956 Ν.Η. περὶ ὥραν 9 1)2 π.μ. εἰς τὴν ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Κάνιγγος αἴθουσαν «Τρικούπη» ὁδὸς Τζωρζ 6.

Θέματα

1) Λογοδοσία παπραγμένων Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2) Κατάθεσις Ἀπολογισμοῦ Διαχειρίσεως Οἰκονομικοῦ ἔτους 1955-1956.

3) Κατάθεσις Προϋπολογισμοῦ χρήσεως οἰκονομικοῦ ἔτους 1956-1957.

5) Ἐκλογή 3μελοῦς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ 3 ἀναπληρωματικῶν μελῶν πρὸς διενέργειαν Ἀρχαιρεσιῶν.

Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουσιν οἱ ἔχοντες καταβάλει τὰς συνδρομὰς των μέχρι καὶ τοῦ Ἀπριλίου 1955.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20)12)55 — 2)1)56

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Σκοπιμότης ἢ ἀσύγγνωστος ἀφέλεια;

Μερεῖς τινος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου ἀνέγραψε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων (μὲ τὸ νέον πολιτικὸν ἡμερολόγιον) ὅτι ἐπανηρόρισε μεγαλοπρεπῶς ἡ Βηθλεὲμ. Εἰς τὴν ἰδίαν δὲ ἀνταπόκρισιν ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παπικοῦ Ἐπισκόπου, ὥστε νὰ ὁμολογῇται ἐμμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῶν Χριστουγέννων τῶν Φεράγων τῆς Παλαιστίνης. Αὐτὰ ὅμως ἐπρεπε νὰ τὰ γνωρίζουν οἱ σοφοὶ συντάκται τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ὡς ἐπίσης, ὅτι οἱ ὁρθόδοξοι τῆς Παλαιστίνης τελοῦν τὰς ἐορτάς των κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Πρέπει δὲ νὰ εἶναι περισσότερο ἐπιφυλακτικοί, ὅταν γράφουν περὶ τῶν Ἀγίων τόπων, διότι ἐκεῖ δ ἀνταγωνισμὸς ὁρθοδόξων καὶ ἐτεροδόξων εἶναι ὁξὺς καὶ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ τούτων, εἶναι μόνον ἡ ἐορτολογικὴ διαφορὰ.

Αὐτοὶ ποὺ φεύγουν

Εἰς τὸ Χαϊδάρει καὶ Αἰγάλεω ἀπεβίωσαν κατ' αὐτὰς δύο ἐνέριτοι οἰκοδόμοι, αἱ Δέσποινα Λογαρά καὶ Εὐφροσύνη Λαζικίδου. Ἐσπρόκειτο περὶ εὐσεβῶν μητέρων, αἵτινες ἀφῆσαν εἰς τὰ τέκνα των, ὡς πολύτιμον θησαυρόν, τὴν πατροπαράδοτον καὶ Ἀγίαν πίστιν. Ὁ Κύριος ἄς τὰς δεχθῇ πλησίον, του, ἀμείβων τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας αὐτῶν χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας.